

fattande de bestämmelser, som äro nödiga, för att i laga ordning afsöndrad lägenhet må kunna under vissa vilkor med stamhemmanet återförenas.

Stockholm den 27 januari 1902.

J. A. Lundström.

N:o 102.

Af herr **C. Sandquist**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t angående bränvinsutskänkning å passagerarefartyg m. m.*

Rörande *rättighet till utskänkning å passagerarefartyg* stadgas uti kongl. förordningen den 24 maj 1895: »Sådan utskänkning må endast ega rum till förtäring om bord och må, under det fartyget ligger i hamn eller vid land, allenast ske till besättning och till dem, som i fartygets restaurationslokal intaga måltid; egande Konungens befallningshafvande att jemväl i öfrigt beträffande utskänkningen föreskrifva de inskränkingar, som kunna finnas nödiga.»

Då detta stadgande kungjordes, helsades det med glädje af nykterhetsvännerna landet rundt, och detta icke minst uti sådana kommuner, som äro belägna utefter sjökommunikationsleder, enär man hoppades, att superiet genom detsammas tillämplande skulle betydligt förminskas. Att denna förhoppning under de första åren endels blef uppfylld, det är oss af erfarenheten bekant. Men snart grusades förhoppningen vid åsynen af dryckenskapens florerande flerstädes å de flytande krogarne. Icke ens, när tempelklockorna kalla till gudstjänst, upphör detta demoraliserande förhållande. Att sådant får existera, utan att de kyrkliga och kommunala myndigheterna på orten hafva någon yttranderätt, då ansökan om ut-

skänkning göres, synes oss innebära en orättvisa, som icke borde få existera. Häremot kan nu genmälas, att om blott Kongl. Maj:ts förordning i fråga vederbörligt efterlefves, så upphör dermed det öfverklagade ofoget. Men hvem skall på landsbygden vaka der-öfver? I närheten af de flesta ångbåtsbryggor finnes icke ens fjerdingsman att tillgå, än mindre högre polismyndighet.

Uti mom. 1 af den 13 §, hvars mom. 2 vi ofvan anført, stadgas i fråga om *beviljande af utskänkning vid helsobrunn och badort*, att tillstånd derom »icke må beviljas, utan vederbörande kommunalstyrelse lemnats tillfälle att derom yttra sig.» Ett tillägg i liknande syfte borde ock, synes oss, göras till mom. 2, för att derigenom tillerkänna de kyrkliga och kommunala myndigheterna något inflytande på utskänkningen å passagerareångbåtar, Men inseende de svårigheter, som möta beträffande ett dylikt tillägg, måste vi inskränka oss till att vördsamt hemställa,

det Riksdagen behagade ingå till Kongl. Maj:t med underdånig skrifvelse, att Kongl. Maj:t täcktes, efter erforderlig utredning, förelägga Riksdagen förslag till åtgärder i ofvan angifna syfte på det af oss föreslagna eller annat sätt, som kan befinnas lämpligt.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 27 januari 1902.

<i>Carl Sandquist.</i>	<i>Karl Hultkrantz.</i>	<i>C. J. Hammarström.</i>
<i>J. E. Ericsson.</i>	<i>Carl Jansson</i> i Edsbäcken.	<i>And. Olsson,</i> Mårdäng.
	<i>W. Johansson,</i> Öija.	<i>Olof Guldbrandsson.</i>

I motionens syfte instämma:

<i>Knut Almqvist.</i>	<i>E. Åkerlund.</i>
-----------------------	---------------------